

A BIBLIAISMERETI VETÉLKEDŐ ANYAGA V-VIII. OSZTÁLYOS DIÁKOK SZÁMÁRA

PÁL APOSTOL ÉLETÉNEK NÉHÁNY ÁLLOMÁSA, CSODÁI

1. Pál apostol megtérése (ApCsel 9,1- 30)

Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned. A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, és három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: Anániás! Ő így válaszolt: Íme, itt vagyok, Uram. Az Úr pedig így szólt hozzá: Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában a tarzusi Saul: mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson. Anániás így válaszolt: Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet. Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevedet a népek, a királyok és Izrael fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért. Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette a kezét, és ezt mondta: Testvérem, Saul! Az Úr, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, azért küldött engem, hogy újra lásd, és megtelj Szentlélekkel. És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott.

Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket? De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. Saul azonban megtudta, hogy mire készülnek. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék, de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban.

Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, beszélt is vele, és milyen bátran szólt Damaszkuszban Jézus nevében. Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, azok pedig arra készültek, hogy végeznek vele. Amikor azonban megtudták ezt a testvérek, levitték őt Cézareába, és elküldték Tarzuszba.

2. Pál Filippiben (ApCsel 16,11-40)

Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrakéba mentünk, másnap Neapoliszba, onnan pedig Filippibe, amely Makedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szoltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig háza népével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: Ha úgy látjátok, hogy az Úr hive vagyok, jöjjetek, és szálljatok meg a házamban! És kérlelt bennünket.

Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak. Követte Pált és minket, és így kiáltozott: Ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek! Ezt több napon át művelte. Mivel Pált bosszantotta ez, megfordult, és ezt mondta a léleknek: Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle! És az még abban az órában kiment belőle. Amikor pedig látták a gazdái, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főtérre hurcolták őket. Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: Ezek az emberek felforgatják a városunkat. Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk. Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előljárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.

Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket. Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. Pál azonban hangosan rákiáltott: Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk! Ekkor az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Ők pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe. Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

Amikor megvirradt, elküldték az előljárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: Bocsásd szabadon azokat az embereket! A börtönőr tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: Az előljárók azt a parancsot küldték, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel! Pál

azonban így szólt hozzájuk: Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt már nem! Jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket! A törvényszolgák pedig jelentették ezt az előjáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek. Odamentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezték őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, ahol találkoztak a testvérekkel, és bátorították őket, majd továbbmentek.

3. Pál Efézusban (ApCsel 19,8-11, 23-40)

Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól. Amikor pedig egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított. Ez két éven át tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök.

Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által;

Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt. Mert egy Demeter nevű ötvös, aki ezüsből kis Artemisz-templomokat készített, nem csekély keresethez juttatta a kézműveseket. Ez az ember összegyűjtötte a kézműveseket, valamint a hasonló foglalkozásúakat, és így szólt hozzájuk: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből származik a mi jólétünk. De látjátok és halljátok, hogy nemcsak Efézusban, hanem szinte egész Ázsiában nagy tömeget nyert meg és vezetett félre ez a Pál, aki azt mondja, hogy amiket emberkéz alkot, azok nem istenek. Nemcsak az a veszély fenyeget azonban, hogy a mesterségünk csődbe jut, hanem az is, hogy a nagy istennőnek, Artemisznek a templomát is semmibe veszik, és így ő, akit egész Ázsia és az egész földkerekség tisztel, el fogja veszteni dicsőségét. Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek, és így kiáltottak: Nagy az efezusi Artemisz! A zűrzavar kiterjedt az egész városra. Majd megragadva a makedón Gájuszt és Arisztarkhoszt, Pál útitársait, egy akarattal a színházba rohantak. Pál is be akart menni a nép közé, de őt nem engedték a tanítványok. Néhány tartományi főtisztviselő, aki barátja volt, szintén üzent neki, és kérte, hogy ne menjen el a színházba. Ott pedig az egyik ezt, a másik azt kiáltozta, a gyűlésben ugyanis nagy volt a zűrzavar, és a legtöbben azt sem tudták, miért jöttek össze. A tömegből előszólították Alexandroszt, mivel a zsidók őt tuszkolták előre; Alexandrosz pedig intett a kezével, hogy védőbeszédet akar mondani a nép előtt. De amikor felismerték, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindenkiből, és ezt lehetett hallani mintegy két órán át: Nagy az efezusi Artemisz! Végre a város jegyzője lecsendesítette a sokaságot, és így szólt: Efézusi férfiak, van-e olyan ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy istennő, Artemisz templomának és az ő égből leszállt képének az őrizője? Mivel tehát ezt senki nem vitathatja, nyugodjatok meg, és ne kövessetek el semmiféle meggondolatlanságot! Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik nem templomrablók, és nem is káromolják a mi istennőnket. Ha tehát Demeternek és a hozzá tartozó kézműveseknek panaszuk van valaki ellen, vannak törvénykezési napok, és vannak helytartók, pereljenek ott egymással! Ha pedig ezenkívül van valami kívánságotok, azt törvényes népgyűlésen kell elintézni. Mert így is az a veszély fenyeget minket, hogy lázadással vádolnak a mai nap miatt, nincs ugyanis semmiféle ok, amellyel meg tudnánk magyarázni ezt a csődületet. Ezeket mondva feloszlatta a gyűlést.

4. Pál Tróászban (ApCsel 20,7-12)

A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál tanította őket, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. Sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig tanított, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: Ne zajongjatok, mert a lelke benne van. Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

Aranymondások:

1. „Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette a kezét, és ezt mondta: Testvérem, Saul! Az Úr, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, azért küldött engem, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.” (ApCsel 9,17)

2. „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe.” (ApCsel 16,31)

3. „Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; úgyhogy még levetett kendőit vagy kötényeit is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.” (ApCsel 19,11-12)